

ZRCADLENÍ

LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

Co s pytlím plným peněz a lidmi,
kteří o něm vědí?

Italská mafie útočila v Lounech.
Diváci jí to osladili.

Když „duše stromů pokleká
a hledá Člověka“

Tomáš Bambušek:
Pozvánka do krajiny

Hudební skladatel Marek Kučera:
Právě ochotníci jsou opravdovými profíky!

LOUNSKÁ NOC

EDITORIAL

Víkend se ZRCADLENÍM LOUNSKÉHO DIVADLENÍ (jako korektorka bulletinu po několika letech pořád ještě nevím, jak se tam ty velký písmena vlastně správně píšou) patří každoročně mezi mé nejoblíbenější víkendy. Moc toho nenaspím, protože nejlepší čas na korektury je v noci, kdy se herci, diváci a redaktori po dobře odvedené práci (resp. řádném pozorování) povyrazí v barech a chudák Hóňa jak blbec čeká, kdy mu zkontrolované texty pošlu zpátky. Já si mezitím představuji, jak která inscenace vypadá, co se teď ve společnosti nosí, jak se vydařilo představení, kdo co povídal... a mám tím pádem svůj vlastní festival. Když mám ještě k tomu nařízený klid na lůžku, stihnu i různé domácí práce, jako třeba připravit texty na závěrečné nahrávání knihy Oznamuje se vražda. Taky si mezi korekturami ráda uvařím čaj nebo vydám novou audioknihu. Spí se přeci v pondělí!

Zatímco diváci v hledišti vtaženi do děje pátrají po vrahovi v kriminální zápletce, já s podezíravostí detektiva lovím uprostřed slov gramatické chyby. Když se recenzenti obdivují důmyslně postavené

scéně, já v duchu oslavuji šikovně vystavěná souvětí. Ve chvíli, kdy porotci cupují soubor za nevhodně zvolenou barvu tkaniček do bot, já se tu tvrdě lopotím s čárkami a středníky. A víte, proč mi to nevadí? Proč to celé každý rok podstupuji znovu a ještě se na to těším? Protože i když nevidím a neslyším, co se v lounském divadle skutečně odehrává, můžu bedlivě sledovat ten odraz, ono Zrcadlení, které vytváří zaslané řádky v mé fantazii.

Romana Anna Novotná
korektorka

REDAKCE

Šéfredaktor: **Jan Petržilka**

Korektorka: **Romana Anna Novotná**

Redaktoři: **Michala Ildika Benešová, Tereza Cajthamlová, Vratislav Filípek, Markéta Fridrichová, Hana Gruntová Kolingerová, Petra Jantošová, Tereza Konrádová, Marek Mikulášek, Martin Mikulášek, Martin Nedvěd, Vojtěch Voytus Petržilka, Petr Theodor Pidrman, Filip Plachý, Jan Sušer, Václav Šindelář, Jan Žižka**

Fotografové: **Věra Drápalová, Jan Petržilka, Martin Vojtěch**

Grafická úprava a sazba: **Jan Petržilka**

Komiks: **Kryšpín Anděl**

Spolupracovníci: **František Bartoň, Martin Vojtěch**

Navštivte nás na facebookové stránce [Zrcadlení](#), kde najdete další fotografie a postřehy.

NEMYSLI A VYSTŘEL!
Živá stolní hra pro dva hráče.

www.pukec.cz

OBSAH

4 GAML
TOMÁŠ BAMBUŠEK:
POZVÁNKA DO KRAJINY
Přijali jste i vy tuto pozvánku, stejně jako Hana Gruntová Kolingerová?

5 RECENZE
CO S PYTLEM
PLNÝM PENĚZ A LIDMI,
KTERÍ O NĚM VĚDÍ?
Petra Jantošová a Martin Mikulášek zhodnotili představení tereziánského souboru TMA, Prachy? Prachy!

8 ROZHOVOR
MARK KUČERA:
PRÁVĚ OCHOTNÍCI
JSOU OPRAVDOVÝMI
PROFÍKY!
Jan Žižka si povídal s autorem hudby představení DK Jirásek Legenda o lesích a lidech

9 RECENZE
ITALSKÁ MAFIE ÚTOČILA
V LOUNECH.
DIVÁCI JÍ TO OSLADILI.
Michale Ildice Benešové a Petru Theodorovi Pidrmanovi hrozí po jejich článku vendeta

12 RECENZE
KDYŽ „DUŠE STROMŮ
POKLEKÁ A HLEDÁ
ČLOVĚKA“
Tereza Cajthamlová s Janem Sušerem uprostřed temných severských lesů

15 KŘÍŽOVKA
PRO INTELIGENTY
připravil Petr Pidrman

MOŠTY
VÝJIMEČNĚ
KVALITY
z našeho regionu

Tomáš Bambušek: Pozvánka do krajiny

Téma je jasný. Krajina. Na první pohled je energická, rozměrná, můžeš do ní vejít...

Proč krajina? Co ti dává?

Je to neoddiskutovatelná okolnost, která je všude okolo tebe, před kterou nemůžeš uhnout. Ať děláš cokoli... můžeš se snažit sebevíc to nevidět, co je okolo tebe, ale vidíš to, týká se tě to. A já se skrze ty obrazy lidem vlastně snažím říct: „Nezapomeňte na to, že to je okolo vás. Já to prožívám tady tímto způsobem a já vám to přináším a ponoukám vás k tomu, abyste nezapomněli, že za tím barákem máte humna a o ty humna byste měli pečovat, že tady máte polní cestu, která je občas pro ten život zajímavější než hromadění předmětů.“

Nabízí se kontrast s městem. Mohla by to být i městská krajina...

Jakože tady je, mnohokrát. V poslední době se maluje už i město – tady je Želivskýho, támhle semafor. Ne, že by to bylo jedno... Ale i ta městská krajina ve smyslu nějaký barevnosti, která útočí na tvoje smysly, tak může být zaznamenáníhodná. Když se na ty obrazy ale dívám, tak primárně tam čtu především nějaký apel „nezapomeň na to, že za humny je ta cesta a ty bys měl pečovat o to, aby ta cesta nezmizela, aby po ní mohl chodit tvůj potomek a potomek tvého potomka...“

Nevracíš se tím k něčemu, co jsi našel kdysi?

S jistotou bych to netvrdil. Je jasný, že to, co člověk v průběhu svého života nasál, musí taky někde vypustit. To, že maluju, je ale nějaká danost, která se mi odehrála. Stalo se, že jsem měl úraz, a díky tomu jsem se vlastně vrátil k nějaký intenzivní tvorbě.

Co se stalo?

Bylo to 2011 na derniéře jednoho našeho špílu v Ostravě a tam se se mnou utrh provazovej žebřík. Podruhé jsem se narodil. Měl jsem naštěstí jenom štíplou patu, ale byl jsem v podstatě o berlích, imobilní. Říkal jsem si: „Co budu dělat?“ Tak jsem koupil plátno, barvy – bylo to v létě – a něco jsem začal zkoušet. Vlastně jsem to dělal každě den. Pak už ty berle za čas odešly a malování zůstalo. Už je to vlastně nějaká přirozená součást tvého života, díváš na ten svět, jak se ty barvy před tebou shlukují, světlo, roční období... Mluvila jsi o energii. Já se u toho malování, u toho samotného aktu, musím bavit, musí to pro mě být zábava. Musím na to být taky nějak nachystanej, mít v hlavě nějakou představu nebo mít nějakou zajímavou krajinu, za kterou si dojdu.

Některá plátna jsou velmi rozměrná. Jakým způsobem přenášíš vjemy, který zaznamenáš venku na plátno?

Tady s tím obrazem, co je před námi (Vltava u Zbraslavi), s tím v krajině moc chodit nemůžeš, protože pak se to stane rogačem a vodlíteš... (smích) Mám několik zdrojů. Jedním z nich je ten, že máš malej formát, který si vytvoříš přímo v krajině. Další možností je, že si ty věci fotíš. Taky si to kreslim. Takže pak mám kresbu a k tomu třeba i tu fotku. Případně si zapíšu, jaký tam jsou barvy, kolik bylo hodin, jaký byl čas. Potom tam někdy nastupuje taková zvláštní situace – u mnoha obrazů to tak je: nahodím si to na malej formát nebo to vyfotím, ale pak tyhle média zahodím a jedu podle paměti. Naprostej ideál je ten, že máš tu krajinu, kterou děláš, za barákem. Já mám teď ateliér ve Vraném nad Vltavou, to je v podstatě pražská vesnice u řeky. A tam jdu dvacet metrů... a mám to!

• útulný, moderní hotel v centru Loun
• kapacita 16 lůžek
• velký výběr jídla a pití v hotelové restauraci

Louny - Mírové náměstí 56 | +420 602 741 034 | www.caramell.cz

INZERCE

AUTOŘI ČLÁNKU: MARTIN MIKULÁŠEK, PETRA JANTOŠOVÁ

Co s pytlím plným peněz a lidmi, kteří o něm vědí?

PRACHY? PRACHY! | TMA-DIVADLO TEREZÍN

Henry Perkins, řadový londýnský občan, si přišel na poměrně slušný balík liber. Jak? Našel je namísto pracovních dokumentů a nedojedené bagety s ementálem ve „svém“ kufříku. A tak udělal to, co by udělal každý správný občan – sbalil kufry a zamluvil sobě a své ženě letenky do Barcelony. Nesměla by to ovšem zkomplikovat plánovaná oslava Henryho narozenin, návštěva manželů Johnsonových a paralelně probíhající vyšetřování dvou různých policejních sborů. Podaří se Henrymu peníze ututlat? Pochodí ruka zákona? A jak je spokojený původní majitel kufříku s bagetou za sedmdesát tisíc liber?

První polovina hry odstartovaná svižným vržením do děje mi utekla rychle. Hned zprvu byla představena poměrně klíšoidní zápleтка ve formě záměny zavazadel, kde jedno z nich samozřejmě obsahovalo nemalémnožství peněz. Vedoucí pár, Jean a Henry Perkinsovi, se rychle ujal role a i přesto, že jsem ze strany Jean cítil určitou dávku nepřírozenosti a zaznamenal nějaké to přeřeknutí, jsem o chuť sledovat hru dál nijak nepřišel. To se ale lehce změnilo ve zbytku hry, během kterého se nechala slyšet další hrstka leccjakých přežblebtů i od dalších postav. Osobně se k tomu nestavím tak

negativně, jak by mohl nějaký ostřílenější divadelní kritik, ale jde o výtku, která za zmínku určitě stojí.

Následovalo představení dvojice dalších postav. Na scénu nastoupila mravností policie vyšetřující Henryho záchodový exces, ke kterému došlo v pozadí děje ještě před úvodní scénou. Strážnice Davenportová a Fullhemová na mě působily trochu ploše a nesehraně, což vzápětí vyřešil Henry jejich dočasným zametením do jídelny mimo scénu. Bez dlouhého čekání byl představen i zbytek hlavních postav – Billy, netrpělivě čekající a do scény pravidelně vcházející řidička

taxislužby, Betty a Vic Johnsonovi, kteří byli původně pozváni na Henryho narozeninovou oslavu... a konečně detektiv Slater, nesoucí Jean nešťastnou zprávu o zastřeleném a svázaném umrlci, kterého vytáhli z Temže s kufříkem jeho muže.

A v tomto bodě se příběh teprve začínal zamotávat. Postavy se chaoticky střídaly v místnostech mimo jedinou jevištní scénu obývacího pokoje a za doprovodu více či méně laciných (mnohdy alespoň úsměvných) vtípků v onom zamotávání i pokračoval. Jako pomocný materiál k recenzování jsem si vytvářel poznámky a jsem za to neskonale rád, protože po

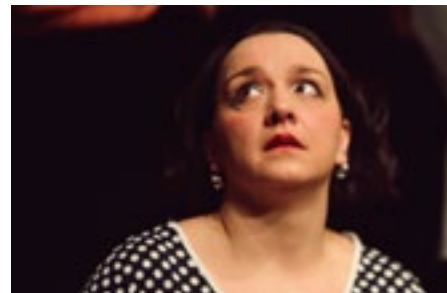
několika desítkách minut jsem si ve víru smyšlených jmen příbuzných či známých a nejasnostech v tom, jaké postavě bylo namluveno co, připadal jako na přednášce předmětu hodně se vzdalujícímu mému oboru. Kouř stoupající z mé propisky naštěstí nespustil požární hlásič a já se po pauze mohl vrhnout ke sledování druhé poloviny hry.

Osobně se mi hodně zamlouval herecký výkon Jonáše Petráka hrajícího detektiva Slatera, u kterého byla vidět přeměna z vůči „truchlící rodině“ milého, ohleduplného a v kuchyni na čaj hodinu čekajícího gentlemana na někoho, komu došla trpělivost s prapodivně se chovajícími aktéry. Za zmínku stojí i řidička Billy a rodinný přítel Vic, viditelně mající problém pochopit situaci v celém jejím rozsahu. Byl obeznámen s problematikou výměny kufříků, vždy však zůstával o krok či dva pozadu, což mě ve spojení s Fandou Hosem hrajícím Vica vážně bavilo.

Hru pravidelně provázelo (záměrné) zvonění telefonu, skrze který se snažil jediný pravý záporák hry, ostatními předzdivaný „bossák“, dovolat Henrymu jakožto momentálnímu držiteli peněz. Po

několikátém pokusu se mu podařilo získat adresu a postavám začaly tiktat hodiny tempem mé ruky škrábající na papír. Následovalo několik dalších výměn kufříků, komicky nahodile pikantnějších scén a k závěru dorazil i pochroumaný záporák. Druhá polovina se dle mého očekávání měla věnovat rozuzlování zápletky spíše než jejímu dalšímu zauzlování. To mi naštěstí vrásky nedělalo – komplikace poměrně rychle pominuly a i divák bez návodu k použití pochopil, jak se věci mají a jak celá ta věc vlastně dopadla. Neodpustím si však jednu poznámku. Po klanění a potlesku byla jedním z herců do publika vykopnuta krabice a i když mě to osobně nepobouřilo, nevnímám podobné gesto na divadelní hře pozitivně.

Ze začátku relativně přehledná hra se postupně a s nabírající rychlostí proměnila v sytou kaši překroucených jmen, názvů míst a chvílemi i dění samotného. Kaše to ale byla vcelku chutná a spád nabírající na rychlosti mi vyhovoval, byť byl chvílemi dost nepřehledný.

ROZHOVOR S MARTINEM SAUDSKÝM

Jak dlouho působíte v divadle TMA?

Téměř od začátku, nastoupil jsem asi půl roku po založení souboru.

Jak se vám dnes hrálo?

Hrálo se mi dobře. Podruhé v životě jsme hráli takhle dopoledne. Ten čas není pro tento typ komedií ideální, je lepší hrát to večer. Dneska se mi zdálo, že diváci byli na začátku takoví ospalí, ale možná to byla naše chyba, nevim. Ale myslím, že to mělo drive, snažil jsem se do toho dát, co to šlo, a jsem se svým výkonem docela spokojen.

Tuším, že je to už vaše několikátá hra od Cooneyho. Proč?

Tyto styly komedií nám poměrně vyhovují. Jde to z extrému do extrému, do frašky, do blázniviny, tak nějak jsme se v tom našli a víceméně i odborná porota nám říká, že nám to jde. Ale sami cítíme, že už je občas trochu „přecooneyováno“. Ženy u nás nechtějí hrát úplně hlavní role a Cooney píše pro dva až tři chlapy a ostatní dělají křoví. Vyho-

vuje to rozložení našeho souboru. Proto jsme sáhli po Cooneym už počtvrté, když beru celou rodinu – Michaela i Raye Cooneyovy. Ale pokaždé si říkáme, že to je naposled. A to si ostatně říkáme i teď.

Která z her od Cooneyho je pro vás jako pro herce top?

Pro mě byla top Habaďúra – Nájemníci pana Swana, která je tedy od Michaela Cooneyho. A to právě proto, že je v ní i trochu přesah v podobě kritiky sociálního státu a zneužívání sociálního systému.

Porota ve svém hodnocení řešila rozdělení postavy. V originálu hry je policista jeden, proč jsou ve vašem provedení tyto postavy dvě?

Abychom mohli hrát všichni. V souboru je nás o jednoho více, tak režisérka přišla s nápadem, že roli policisty rozdělí a napíše pro dvě postavy, což by mohlo být i vtipné.

Když opustíme Cooneyho a vezmeme všechny hry ztvárněné vaším souborem, jaká je vaše nejoblíbenější?

To je zajímavá otázka, protože co se týče komerčního nebo diváckého úspěchu, nejlepší byl (i podle množství odehraných repríz a počtu vyhraných soutěží) Blbec k večeři. Hned v závěsu byla Habaďúra. Ale my s kolegou Hosem máme nejradši naše jediné drama s názvem Ona. Celé se odehrává v sauně a má asi hodinu. Poprvé a zatím i naposled jsme si zahráli v dramatu. (smích) Bylo to civilní a nemuseli jsme být tak svázáni tím, co v komedii musí být. Bylo to celé takové volnější. Ale mělo to jedinou chybu, nechodili na to diváci.

A co bylo podle vás důvodem?

Není to komedie. Diváků chodilo pětkrát méně. Hrajeme po malých městech a lidi říkají, že se chtějí bavit a chtějí komedie, a proto jsme nuceni hrát to, co hrajeme. Jdeme divákům na ruku. Ne že by to pro nás byla přítěž, nás to baví, ale bylo by fajn to proložit občas nějakým tím dramatem.

HODNOCENÍ POROTY

V úvodu předseda **PhDr. Milan Strotzer** poděkoval celému souboru TMA – divadlo Terezin za účast, vzpomněl na ztvárnění hry Habaďúra – Nájemníci pana Swana od Michaela Cooneyho, které bylo dle něj skvělé, a podtrhl svůj úvod větou: „Tento styl komedií je přesně vaše parketa.“ Následně předal slovo herečce **MgA. Veronice Týcové**, která si stejně jako předseda poroty vzpomněla na jinou úspěšnou inscenaci souboru – komedii Francise Vebera Blbec k večeři. Hodnocení samotného představení Prachy? Prachy! pojala Veronika Týcová velmi podrobně. Nejdříve popsala, jak náročné je zhostit se úvodu takové komedie: „Musí se nahodit řemen a rozjet to.“ Tuto „rozjíždějící“ roli měla v rukou Irena Vinšová jako Jean Perkinsová, která mohla jít do úvodu inscenace „s větší vervou“, protože komedie si to může dovolit. K uvolnění Ireny Vinšové došlo až v opilosti, kdy byla pro porotkyni uvěřitelná. Henryho Perkinse (Martin Soudský) a Vic Johnson (Fanda Hos) mohli naopak nastoupit v duchu „méně by znamenalo více“, ale celkově bylo hodnocení kladné. Ztvárnění postavy Betty Johnsové (Alice Jarešová) bylo přirozené, Veroniku Týcovou potěšila svým projevem a zhoštěním se své role.

Oproti originálu, kde je role policisty připsána jedné osobě, došlo v podání souboru k rozdělení role na policistky Davenportovou a Fullhemovou (Michaela Rožcová a Alice Kundrátová). U těchto rolí postrádala porota souzřetí a vzájemné propojení.

„Pro mě byste vlastně mohla být naštvaná furt.“ Tato věta byla adresována taxikářce Billy (Hana Rožcová), které by slušelo, kdyby dala do této role více pesimismu – za všechny taxikáře. Za „tajemného muže“ byl označen komisař Slater (Jonáš Petrák), jehož projev byl zprvu velmi civilní, ale ve druhé polovině

rozbalil velkou dávku nadhledu, byl kolegiální a dobrým parťákem pro ostatní. Po hodnocení postav došlo na hodnocení samotného průběhu představení, kdy se první polovina inscenace zdála trošku volnější, ačkoli je tato komedie napsána velmi dobře a divák se může bavit už velmi brzy. Přestávka mohla dle porotkyně přijít o pět minut dříve, kdy Vinc (Fanda Hos) prohlásí: „To už je na mě moc, já se z toho zblázním,“ a utíká z jeviště. Týcová završila hodnocení uznáním, že si soubor s mnoha věcmi umí poradit a třeba nějaké postřehy využijí pro další představení.

Scénograf a kostýmní výtvarník **Miroslav Král** v úvodu zmínil, že když se dělá taková komedie, scénograf má jediný úkol – „udělat takovou místnost, která by nevadila“. Otázkou bylo, zda je nutné v inscenaci nechávat skříň, která působí velmi dominantně a neměla takové opodstatnění, tudíž zde byla zbytečná. Totéž řekl o „hřbitovní váze“, jak nazval dekorační vázu na stole, která při vyvrcholení představení, kdy

Chodec (Miroslav Letafka) vystřelí z revolveru, spadne na zem. Kostýmek taxikářky spojený s bekovkou působil na Miroslava Krále jako „á la český Honza“. Přistoupil by spíše k volbě běžnějšího taxikářského kostýmu – džín a trika. Betty působila jako „šedá myš“ a mohla být více „rozevlátá“. V tomto směru oponovala Královi Veronika Týcová, které se provedení všech kostýmů zdálo dobře sladěné.

Předseda poroty **PhDr. Milan Strotzer** pak shrnul svůj pocit z představení: „Vše se tak válcovalo a hrnulo v expresi.“ Mrzelo ho, že se „diváci neřezali smíchy“, tak jako například u inscenace Blbec k večeři. Autor Ray Cooney píše tuto hru tak dobře, že není třeba zde za něj nic vymýšlet. „Díky tomu, jak se to hrne, jsem měl pocit, že se některé situace nestaly.“ I on v závěru hodnocení zmínil chybějící rozjezd představení.

OSOBY A OBSAZENÍ

Autor: Ray Cooney

Překlad: Rostislav Hodek

Režie: Eva Andělová

Kostýmy, scéna: TMA-Divadlo

Inspice: Jana Letafková

Hrají: Martin Soudský, Irena Vinšová,

Fanda Hos, Alice Jarešová,

Hanka Rožcová, Michaela Rožcová,

Alice Kundrátová, Jonáš Petrák, Míra Letafka

Marek Kučera: Právě ochotníci jsou opravdovými profíky!

Zakončení čtrnáctého Divadlení se ujal DK Jirásek z České Lípy s inscenací Legendy o lesích a lidech. Tato hra byla doplněna krátkými hudebními představeními, která i sama porota velmi kladně přijala. Použitá hudba byla autorským počinem Marka Kučery, ředitele ZUŠ v České Lípě, který takto úzce spolupracoval se souborem poprvé. Na poslední chvíli jsem dostal tu možnost si s touto zajímavou a sympatickou osobou v klidu popovídat a sepsat tak krátký rozhovor. Jaká byla spolupráce se souborem? Jaký má názor na současnou kulturní scénu? Čtěte dále a dozvíte se více.

Jak jste se dostal k napsání hudby k této hře?

Já působím jako ředitel základní umělecké školy v České Lípě a vlastně všechny takové ty základní kulturní složky, které ve městě a blízkém okolí jsou, spolu celkem dost úzce spolupracují. No a díky tomu se ta spolupráce s Jiráskem dost často nabízí. K napsání hudby k této hře mě vyzval František Zborník, kdy si už předem poslechl některé mé skladby. Hned na začátku jsme se spolu dohodli, že to budeme psát hodně na míru, jak jen to půjde. Takže jsme se dost často setkávali a nejdnou jsme to předělávali.

Byla to vaše první spolupráce s Divadelním souborem Jirásek?

Tahle spolupráce je zcela první – doufám, že ne poslední – a mám z toho ohromnou radost. Moc dobře se mi s nimi pracovalo, protože k tomu nepřistupovali takovým tím stylem „jééé, tohle dělat nebudu“, ale vrhali se do toho, zajímalo je to a poslouchali i některé moje připomínky. Byla to s nimi velice příjemná spolupráce. Oni teda to zpočátku viděli hodně kriticky – že se jim to nedaří – ale i tak k tomu přistupovali vcelku zodpovědně.

Vy jste psal i texty k té muzice?

Texty byly z větší části od Františka Zborníka. Já je poté jen dodatečně upravoval, přehazoval slovosled a podobně. Samozřejmě jsem to vždy musel prokonzultovat s Františkem, aby mu to jaksi nezasaňovalo do jeho autorské licence.

Chtěl bych se teď zeptat na jednu takovou obecnější otázku, a to, jaký máte názor na dnešní českou, potažmo celosvětovou kulturní scénu? Myslíte, že je potřeba například něco změnit, někde ubrat nebo naopak přidat?

Myslím, že v dnešní době je kladen až přehnaný důraz na finanční, potažmo ekonomickou stránku. Dnes se totiž vynakládají obrovské finance na, jak se říká, profesionální divadlo, film a jiné, a na ty ochotnické už se trochu zapomíná. Přitom já osobně, nevím jak ostatní, považuji právě tyto ochotníky za profíky. Jsou to totiž lidé, kteří do toho vkládají srdce, baví je to a dělají to rádi.

Jak hodnotíte hodnocení odborné poroty? Myslíte si, že bylo neuspokojivé, nebo naopak nadsazené?

Nemyslím si, že by bylo přemrštěné nebo naopak. Měl jsem to štěstí, že jsem byl u úplně první čtené zkoušky, kdy František přinesl scénář, a pak u toho dalšího postupného vývoje. Navíc, jak František i podotknul, je to neustále živá záležitost, stále se to vyvíjí. A tady ten vývoj byl opravdu vidět. Herci na tom fakt tvrdě makali. Myslím si tedy, že chvála, která zazněla z úst poroty, byla zasloužená.

Děkuji Vám za rozhovor.

AUTOŘI ČLÁNKU: MICHALA ILDIKA BENEŠOVÁ, PETR THEODOR PIDRMAN

Italská mafie útočila v Lounech. Diváci jí to osladili

DON ANDRONICO | DIVADELNÍ SPOLEK J. K. TYL JOSEFŮV DŮL

Divadelní soubor J. K. Tyl z Josefova Dolu se na Divadelní představil poprvé a to přepracováním slavné tragédie Williama Shakespeara Titus Andronicus. Lounská prkna zažila pokus o přesun pochmurné hry do komediálního žánru, do prostředí italské cukrovarnické mafie. Lounské diváky však snaha o přepracování tragédie v komedii příliš nezaujala. Divácká cena do Josefova Dolu letos nepojede, o tom diváci rozhodli poměrně jasně. Vůbec poprvé v historii celého festivalu se hodnocení diváků obrátilo do záporných čísel.

Možná byla chyba na straně scénáře. Soubor si ukousl sousta většího, než by strávil leckterý profesionální soubor se studovaným dramaturgem, scénografem i režisérem. Otec a syn Stuchlíkovi se rozhodli pro text velikána světového dramatu Williama Shakespeara a jeho hru Titus Andronicus. Tuto předlohu však rozpitvali a její kostru oblékli do kostýmu italské mafie a snažili se jí dát doplňky, které by mohly slušet dobré komedii. Ovšem právě jejich scénář měl veliké mezery. Italská mafie obchoduje s cukrem, ale s tímto motivem není v důsledku pracováno. Jestliže scénáristé

změnili okolnosti slavné zápletky původního dramatu, zůstává mi záhadou, proč ve své úpravě nechávají morbidní popravu a amputace. Je dost možné, že italská cukrovarnická mafie nabízí mnohem vtípnější způsoby pomsty. Místy jsou (možná) zanechány pasáže původního textu mistra Shakespeara, které ve zbylých úpravách zapadávají a jejich hloubka se rozměňuje v podivně archaické pasáže.

Možná byla chyba v režii. Herci i herečky kráčí po jevišti, deklamují text a místy vypadají, že pohyb po jevišti mají vyloženě nacvičený, což nejvíc bolí

ve chvíli, kdy se schyluje ke vtipu. Ten nemá šanci vyjít, když divák už na začátku ví, jak dopadne. Režijně dobré nápady zpomalené rvačky a živých obrazů přestřelky se ukázaly jako nekonečně dlouhé zpomalené trápení nejen herců a hereček na scéně, ale i diváků v hledišti. Většina scén byla velice dlouhá. Herci se snaží nejednat slovem bohužel jen ve chvíli, kdy nemluví. Když někdo na scéně řekne, že je našťvaný, tak to v jeho výrazu nejde vyčíst. Již před přestávkou už je mi ale motivace postav jasná – dělají to, co mají napsáno ve scénáři. Na scéně se tedy usekávají ruce, zabíjí bra-

tři a synové, ale postavy to pouze suše okomentují předepsaným slovem, udělají gesto a jede se dál.

Možná byla chyba ve scénografii. Ta byla sice jednoduchá, po většinu inscenace je jeviště čisté a narušuje ho jen

plátno pro stínohru. Po několika obrazech se však každého rozsvícení stínohry děsím, neboť předznamenává nezdařilou popravu či utnutí ruky. Dokonce i technika byla rychlejší než herci, kteří nestihli zpoza stínohry bezpečně utéci do bezpečí zákulisí. Nejednota kostýmů a rekvizit navíc nenapoví divákovi, kde a kdy se děj odehrává. Na jednu stranu se tu pracuje s mobily a notebookem, na straně druhé se ruce usekávají plastovými noži. Navíc by se mafiáni kostýmově neztratili v Americe třicátých let, takže otazníků v mysli diváka stále přibývá.

Možná byla chyba v žánru. Přepracovávat Shakespeara je veliký úkol, dalo

by se říci, že je to veliký dramaturgický oříšek. Když se navíc rozhodnete zparodizovat jednu z nejkrvavějších tragédií, je to úkol snad nesplnitelný. A v tom mě soubor z Josefova Dolu utvrdil. Chápu, že soubor má rád odlehčenou zábavu, ale nechce se pouštět do bezdechých komedií. Také chápu, že je láká zkusit si zahrát klasického autora. Dokonce i chápu, že mají touhu přepracovat klasické drama. Je ovšem velmi důležité spočítat síly celého souboru a podle něho volit látku. Možná by pro příště pomohlo nechat text uzrát a obrátit se s ním k trochu jinému žánru. Anebo si z oblíbeného žánru zvolit adekvátní předlohu.

ROZHOVOR S KARLEM STUHLÍKEM, AUTOREM, HERCEM A REŽISÉREM

Proč jste si vybrali tak těžkou předlohu, kterou jste zpracovali a potom z ní udělali tuto inscenaci?

Vždy když skončí jedna hra, tak přemýšlíte, jakou dělat další. Můj syn (Karel Stuchlík ml.) je veliký fanoušek Shakespeara, má dokonce tu velkou sbírku her v Hilského překladu. Když jsme nevěděli co dělat, tak mi v podstatě podstrčil Tita Andronica, já jsem si to přečetl, jako každý režisér jsem řekl, že to dělat nemůžeme, ale leželo mi to na stole. A pak jsme spolu o tom debatovali, až jsem si najednou řekl, co kdybychom zkusili něco nového. Naše dramaturgie se vymyká běžným řachandám. Jednu chvíli jsem si i říkal, že zásadním momentem je nebát se klasika. Takže jsme se toho klasika přestali bát, našli jsme si rychle překlad, do kterého můžeme hodně sáhnout, a pak jsme si jen hodně povídali a rozebírali, jak to zpracovat. Potom jsme asi dva nebo tři víkendy seděli nad textem a říkali jsme si no, tak za tohle nás herci zabijou, ale nakonec se nechali ukecat. Jsou strašně hodní a šikovní, protože řada z nich jsou buď úplní nováčci, nebo lidé, kteří hráli doteď něco úplně jiného, a my jsme jim najednou začali nutit jiný styl divadla, který sami ani

pořádně neumíme, do této doby jsme nic podobného nedělali.

Kde vznikl nápad zasadit Tita Andronica do prostředí italské cukrovarské mafie?

Úplnou náhodou. Někdy se v divadle stanou věci, které se nedají logicky vysvětlit, nedají se matematicky vypočítat, nahmatat. Jeli jsme autem a začali si o tom povídat jen tak z legrace, jako co kdyby, co tenhle nápad a tímhle stylem. Dál jsme ty nápady rozvíjeli u počítače. Ale ty první zásadní debaty proběhly většinou ve chvíli, kdy jsme se někam přesouvali a povídali si. Nemá to vlastně zásadní úmysl ani podtext. Vlastně jsme si jen pohrávali s nápady, s myšlenkou, prostě jsme fantazírovali.

Vy jste autor textu, režisér i herec. Není spojení těchto funkcí v jedné inscenaci spíše na obtíž?

Někdy je to hodně na obtíž. Já jsem nejraději dramaturg, protože mě nejvíc baví pracovat s textem. Vyšel jsem spíše z režiséřských kruhů. V amatérském divadle je režisér a dramaturg zpravidla jedno a to samé. Já mám štěstí, že mám syna, kterého to taky chytlo, a ten mi

v té dramaturgické práci hodně pomáhá. Když někdy nevím kudy kam, tak mu dám text a on mi pomůže. S tím hraním je to tak, že když si vymyslím hru, kde potřebuju nějaké obsazení a najednou mi chybí nějaký muž, tak hraju, ale to jen proto, že mě do toho tlačí situace.

Na scénáři jste pracoval se synem. Jak se vám společně pracovalo? Pracovali jste spolu i na jiném scénáři?

Tohle byla naše první práce, kdy jsme tvořili. Do této doby jsme spolu upravovali jen ve smyslu zkracování, škrtnání. Naposled jsme dělali komedii Otcové se rodí ve skříni. Takhle si občas pomáháme. Když mi dojdou nápady, kde zhutnit a škrtnat scénář, tak mu ho podám a řeknu mu, ať mi pomůže. V těchto věcech mi dělá spíše konzultanta. Na tomhle jsme se krásně bavili. Syn zpracoval první dějství, já první, druhé a třetí. Vždy, když jsme něco napsali, tak jsme si to navzájem četli a bavili se u toho, často jsme fakt vymýšleli koniny. Asi jsme se spíše tak moc bavili, až nám z toho vylezlo, jak říkala porota, že se v tom dá najít všechno možné, ale my jsme nad tím nepřemýšleli.

HODNOCENÍ POROTY

Jako první se po představení ujímá slova předseda poroty pan doktor Milan Strotzer, který již několik inscenací od ochotníků z Josefova Dolu viděl. Výběr hry jej proto velmi překvapil a nazval jej odvážným krokem. Podle Strotzera se jedná o transpozici W. Shakespeara do současné Evropy, konkrétně do Itálie. Konec hry je z jeho pohledu velmi rozdílný. Zatímco Shakespeare představitele zla potrestá a hodí jej supům, herci z Josefova Dolu dají zlu konečný monolog, při němž zjistíme, že zlo bude věčné a nikdy nezemře. Chtějí tím zpřítomnit, že zvrstvá se dějí stále, jde jen o kšeft a peníze a šilháme jen po tom, jak si dovezeme kořist (navážeme kontakty s orientem), což se nám ovšem může vymstít. Jít do takového tématu je odvážné a je potřeba o něm mluvit. Strotzer považuje celou inscenaci za dobrou ideu.

Jako problém vidí použití prostředků, tak jak jsou, tedy míchání naivistických prostředků a prostředků „co dům dal“. Vcelku je chápe a vnímá, ale netuší, co tím chtějí říct, a nedokáže je v této formě uchopit. Dále nechápe smysl rozbourání a rušení předlohy. V první polovině mu vadila nekonečnost jednotlivých scén, dlouhé jednotvárné rozehrávání, které by šlo nahradit jediným znakem. „Snad jsem přečetl to, o čem jste chtěli hrát,“ dodal závěrem.

Jako druhá promluvila paní magistra umění Veronika Týcová, podle které by úpravy měly mít řád a smysl. Hlavní je, aby divák vše pochopil a dal hercům náležitou zpětnou vazbu. Zaujal ji prvotní němý příchod na jeviště, považuje jej za skvěle udělanou parodii. Bohužel u hraní golfu se začala ztrácet, ptala se sama sebe „proč golf?“ a musela si konstruovat pravděpodobné scénáře, aby mohla jít s herci dál. Jako další nedostatek vidí kolizi různých dob, tedy to, že někteří herci hrají skrze Williama Shakespeara

a jiní zase v nadsázce a civilu. Toho si můžeme dobře všimnout například při stylizované bitce dam, která je navíc technicky nedodělaná a pohybově nedotažená. Velký problém jí dělají i odchody mrtvých postav zpoza stínohry, kdy nevěděla, zda se jedná o špatnou práci osvětlovače či nečitelný záměr. Záměr, který by ovšem po dalších věcech v představení mohl ve své podstatě dávat smysl, a to když se na scéně objeví jojo, růžový nákladák, plyšové prase či uslyšíme repliky typu „vem si brčko“ nebo „byla jsem ve skautu“. Podle Týcové se do představení hodilo i povídání a komentáře dam z první řady, protože možné už je všechno. A byl to masakr.

Jako třetí a poslední dostal slovo pan Miroslav Král, který se v první řadě samozřejmě zaměřil na kostýmy. Mafiány v proužkovaných oblecích zařadil do 30. let a období prohibice, stejně jako šaty Tamory, která oblékla orientální šaty, přes které měla sárí. Za nešťastně zvolenou vidí jen červenou barvu šatů (herec na sebe poutá většinu pozor-

nosti). U postavy La Viny nepovažuje výběr šatů za zdařilý, naopak řekl, že jí tento kostým, hlavně přidanou sukni, rozhodně ublížil. Kostým Chirona přirovnal k lovcovi motýlů ve filmu *Vinnetou*, což podle něj mělo přidat na retardaci Chirona, ovšem nebylo to potřeba. U Aaron pochválil šaty s maghribskými vzory, ale naopak vytknul schování obličeje za škrabošku, kterou by mnohem lépe nahradil závoj. Rovněž podotkl, že by nebylo na škodu více zapracovat na účesech ženských postav.

Největší problém měl stejně jako ostatní porotci s rekvizitami, je za sjednocení používaných rekvizit a soudobost v porovnání s kostýmy. Jako dobrou volbu rekvizity vyzdvihl svícen se svíčkami na baterii, u kterého Veronika Týcová dodala, že se jedná o správné zcizení. Král hercům z Josefova Dolu doporučil pracovat se znakem a symbolem důsledně. A podotkl, že před parodií něčeho je nutné to umět nejprve zobrazit v realu.

OSOBY A OBSAZENÍ

Autor: William Shakespeare

Překlad: Josef Čejka

Režie a úprava: Karel Stuchlík

Hudba: Jan Řeřicha

Technika: Josef Augustin a Jakub Dolák

Kostýmy: Silvie Hyková

Hrají: Miloš Rydval, David Merkl, Karel Stuchlík, Karel Stuchlík ml., Vojtěch Čadílek, Markéta Počekajlová, Hana Stuchlíková, Kamila Čadílková, Pavel Svárovský

AUTOŘI ČLÁNKU: TEREZA CAJTHAMLOVÁ, JAN SUŠER

Když „duše stromů pokleká a hledá Člověka“

LEGENDA O LESÍCH A LIDECH | DIVADELNÍ KLUB JIRÁSEK ČESKÁ LÍPA

Tyto verše v chórové promluvě otevírají drama *Legenda o lesích a lidech*, které na letošním Divadlení uvedl soubor Divadelní klub Jirásek Česká Lípa. Autorské dílo Františka Zborníka volně navazuje na slavnou „Bjørndalovskou trilogii“ norského spisovatele Trygveho Gulbrandsena *Věčně zpívají lesy*, *Vane vítr z hor* a *Není jiné cesty*. Představení je dokresleno působivou hudbou, již složil přímo pro soubor ředitel českolipské základní umělecké školy Marek Kučera a nahrál tamní orchestr.

Příběh je zasazen do prostředí drsného severu, kde lidé neustále bojují s mrazem a neúrodou. Lidská obydlení obklopují hluboké lesy a nebezpečné hory. Atmosféra dýchá z každé scény, stromy ožívají a uprostřed nich se odehrává působivý příběh statkáře Daga z Medvědího dolu. Je to příběh o nenávisti, zatvrzelosti i touze po pomstě, kvůli kterým umírali Dagovi nejbližší. Z rodinného prokletí ho nakonec vysvobodí až jeho syn.

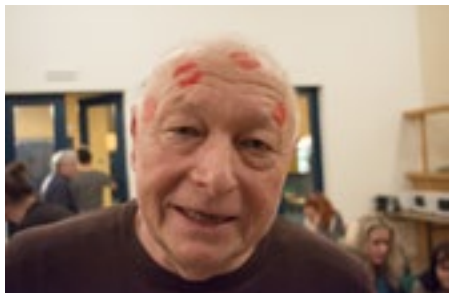
František Zborník svou adaptaci sám i citlivě režíroval a dovedl vytvořit velmi kompaktní představení, které dokáže provazovat dějovou linku s účinnými symbolickými vstupy. Celý příběh je iluzivní již

tím, že se vlastně neodehrává. Scéna je pojata jako prostor vzpomínek stárnoucího Daga, který se přišel svěřit faráři, a výkon celého ansámblu je tedy jen retrospektivní vzpomínkou, která existuje pouze v Dagově hlavě. Proto se tu tak přirozeně může setkat realita se symbolem, vzpomínka s emocí. Realita, která by měla být současná s vnímajícím divákem, je až na několik vstupů vykázána do kouta, kde u stolu posedává farář se starým Dagem a naslouchá jeho zpovědi.

Postava faráře na první pohled nemá se samotným dějem mnoho společného – farář se v dějové lince nikdy neobjeví, je vlastně po celou dobu pouze pozorným

divákem, respektive posluchačem. Jeho přítomnost má však zjevně hlubší smysl. Tím, že se Dagův život promítá právě před vnitřním zrakem sluhy Božího, ustupuje děj do pozadí před vyššími idejemi. Dagův životní zápas i jeho selhání jsou bytostně lidskou hrou, věčným bojem strachu a tvrdosti, pomsty a milosti, viny a odpuštění. A právě postava faráře, který je vykreslen sám jako složitá povaha, tápající a se spleťtým vztahem ke svému Pánu, podtrhuje skutečnou lidskost Daga vlastního boje sama se sebou.

Temné symboly, které mohou být čteny jako skutečné hrozby, ale i jako Dagovi vnitřní démoni, např. jedenkrát

stínově naznačená přítomnost hrozivého medvěda v horách, podtrhují ponurou atmosféru příběhu. Atmosféru, která může být trýznivá mnohem více pro Dagova vlastní prožívání. Právě díky tomu se Františku Zborníkovi podařilo vytvořit obraz, který se neomezuje na vyprávění novověké severské ságy, ale děje se před zraky diváků jako silný lidský příběh, který by se mohl odehrát kdykoliv, kdekoliv a hlavně komukoliv.

Tento efekt podporuje řada dobře zpracovaných běžných momentů ze života. Když se Dagova žena Tereza snaží mezi ožvlými stromy chytit a obléknout své syny, vytváří symbolický obraz výchovy se všemi obtížemi, které zná každý rodič. Mezi Elisabet a Torem to během jejich tance tak jiskří, že si každý musí vzpomenout na chvíli, kdy se poprvé zamiloval. I ztrátu syna prožívají Dag se svou ženou Terezou tak, jak to velmi dobře znají rodinní terapeuti. Zatímco Tereza pláče a drží v ruce hračku svého mrtvého syna, její muž v sobě bolest drží a ujíždí do hlubokých lesů za prací. Když se na věčnost odcházející Tereza loučí s Dagem v dalším ději, nezapomene mu připomenout, že by svým dětem dali do života mnohem více, kdyby jim byli schopni ukázat, co k sobě cítí. Vždyť „největší dar je milost srdce“.

Katarze díla se opírá o biblickou aluzi, jež uzavírá linii naznačenou úvodními verši. „Je psáno: hledejte Člověka, toho Ukřižovaného!“ Dag mladší je zde viditelně kristovskou postavou, která ve finále odchází do obávaných hor s veškerou pokorou a láskou, jakoby s vědomím, že nakonec stejně musí zemřít za své lidi. „Kristus za nás vyřešil beznaděj smrti, ale na svou Golgotu musí vystoupat každý sám.“ A právě proto se jako Zmrtvýchvstalý po vykonání této smířčí oběti svým blízkým živý navrácí – tento paschální motiv je zvláště působivě ilustrován roztrháním smlouvy jeho otcem, Dagem starším. Čas „Staré smlouvy“ je zde u konce. Vinu ulpívající na rodu po generace přemáhá milosrdenství.

ROZHOVOR S AUTOREM FRANTIŠKEM ZBORNÍKEM

Jak jste se dostal k námětu hry, kterým je románová trilogie Trygveho Gulbrandsena?

Nikdy bych se k tomu sám nedostal. To vůbec není druh literatury, kterou čtu. Ale Ladislav Valeš, který tady hraje hlavní roli, chtěl, abych to režíroval s Rádobydivadlem Klapý. Přečetl jsem si to a zjistil, že to je naprosto nedramatizovatelné. Ale začalo mě to něčím zajímat. To něco byl například můj vztah k Bohu, který se také nějakým způsobem vyvíjí. Jsou tam postavy, které představují chamtivost a pomstychtivost, a pak postavy, které ztělesňují milosrdenství, což je pro mě velmi aktuální téma.

Snažil jste se ten křesťanský důraz ve hře posílit?

Nebylo to potřeba. Asi třetinu prvního dílu tvoří úvaha Daga o Bohu. Leží pod stromem a přemýšlí o tom, jestli mu Bůh dává správná znamení, nebo ne. Takhle jsem to ale nechtěl. Snažil jsem se tam dát to, co si představuju pod slovem víra a v čem to člověku může pomoci.

Do hry jste obsadil herce z Rádobydivadla Klapý, jak došlo ke spojení těchto dvou souborů?

To spojení existuje už delší dobu, říkáme tomu Severočeská sebranka. Moje žena Vladka Zborníková (Tereza) hraje hlavní roli ve hře U kočičí bažiny, kterou inscenuje právě Rádobydivadlo Klapý. Já, moje dcera Tereza Šťastná (Adelheid) a její manžel Vítek (Dag mladší) hrajeme v Rozmarném létě. Oba soubory se prolínají a myslím, že to je ku prospěchu věci.

Jak jste v tak velkém souboru, jehož členové jsou navíc z různých měst, zkoušeli?

Půl roku jsem zkoušel po třech až šesti lidech. Ale další čtvrt roku jsem chtěl,

abychom už zkoušeli všichni a všechno to mohlo začít fungovat dohromady.

Na semináři s porotou jste zmiňoval, že herce hra hodně nadchla. Chtěl jste například, aby si herci přečetli předlohu?

Ne. Ale ani jsem je od toho neodrazoval. Myslím, že většina souboru to nečetla. A já jsem o to nestál, protože já vyprávím jiný příběh, než je v knize. Ty postavy se stejně jmenují, ale plní úplně jiné funkce, jsou jinak vedené, mají jiný vývoj.

Do hry jste obsadil další dva režiséry – Ladislava Valeše a Václava Klapku. Snažili se vám mluvit do reže?

Jsou to dva vynikající režiséři a mají trochu pocit, že si to můžou dělat po svém. Třeba Vašek mi v úterý napsal mail, co by tam ještě mohlo být jinak. Ale já jsem na to nemohl přistoupit. Nepochopil některé věci, které jsem tam od začátku chtěl, a tak jsme to nedorozumění museli vyřešit.

Takže nakonec na vaši verzi přistoupil.

Musel. Ale já taky hraju Marata v jeho výborné hře a taky jsem „nezlobil“. Člověka může něco napadnout, ale rozhodnout musí režisér. Divadlo není žádná demokracie.

HODNOCENÍ POROTY

Představení *Legenda o lesích a lidech* sklídilo od poroty úhrnem oprávněnou pochvalu. Předseda poroty Milan Strotzer ocenil v úvodu své řeči zejména to, že se podařilo tak košatou předlohu – scénář byl volně inspirován románovou trilogií Trygveho Gulbrandsena – uchopit v tak koherentním a srozumitelném tvaru. V této souvislosti vyzdvihl zejména režijní práci, která dokázala zajistit efektní výpravu symbolistického ztvárnění a zároveň udržet pro diváka po celou dobu čitelný a přehledný děj, což rozhodně nelze u takovéto látky považovat za samozřejmost.

Zároveň se režii podařilo udržet pohromadě i neobvykle rozsáhlý herecký ansámbl, jenž čítal devatenáct lidí, a přesto působil vyrovnaně a sebraně. Tato vyrovnanost byla zvláště patrná na přítomném chóru, který stylizovaně ztělesňoval širé norské lesy, aniž by ovšem na sebe některý z herců příliš strhával pozornost, a to i v případech, kdy byl chór zapojen do představení aktivně a dějotvorně. Podařilo se tak navodit plnohodnotnou, těžkou atmosféru, která evokovala dnes populární severskou estetiku.

Veronika Týcová dorazila na rozborový seminář stále ještě přemožena dojmy, k čemuž se ihned zkraje otevřeně přiznala. Snažila se ovšem souboru předat své postřehy pokud možno objektivně a s cílem o užitečnou zpětnou vazbu. Svou řeč opřela do značné míry o převyprávění dějové linie s krátkými komentářovými vstupy. Představení bylo podle jejího názoru silné a působivé ve všech svých složkách. Nosným prvkem byl kontrast relativně prosté scény s naopak propracovanými kostýmy.

Stejně jako předseda poroty pochválila Týcová výbornou práci chóru, který působil jako tým a dovedl příkladným způsobem pracovat s rytmizací hlasu ve svých vstupech a vtáhnout tak diváka

přímo do dění uprostřed norské podhorské krajiny. Při sledování inscenace se soustředila spíše na charaktery a vztahovou stránku dramatu, zvláště ocenila roli faráře, který zvládl předvést propracovanou komplikovanou povahu, či iluzivní role jelena a klisny, které ani na moment nepůsobily nepatřičně.

Po velmi emocionálně nabitém představení, jehož působivost okomentovala slovy „nesmrkala jsem, ale nechala to jen volně téct“, poděkovala autorům upřímně za dobrý konec.

Scénograf Miroslav Král, působící často v porotě hlavně jako znalec detailu, se na prvním místě zaměřil netradičně na scénickou hudbu, která byla skutečně velice zdařilá, významotvorná a brilantně sžitá s děním probíhajícím na jevišti. Takto vzácného jevu si posléze povšimly i hlasy v auditoriu a je skutečně možno jej považovat za jeden z uměleckých vrcholů celého díla. Nejen samotný hudební podkres, ale i citlivá práce chóru, který tímto výslovně ocenili všichni porotci, měly vliv na str-

hující a uvěřitelnou atmosféru po celou dobu produkce.

Úpravě scény se podařilo navodit dojem nekonečnosti „od obzoru k obzoru“, z níž se náhle vynoří stylizovaný horský masiv. Vidět takovouto scénografickou práci je pro výtvarníka podle Králových slov skutečným požehnáním. Jediné, co dal autorům a souboru jako podnět k promyšlení, byla místy až přílišná, „pohádková“ stylizace některých kostýmů (např. uniforem), které tak v celkové koncepci působily téměř nepatřičně a vytvářely nechtěné napětí s kostýmy naopak jednodušeji a uvěřitelněji upravenými.

Každý z porotců ve svém vstupu cítil potřebu deklarovat, že jeho případné „výtky“ vůči zpracování jsou spíše kosmetického rázu a necílí na podstatné složky díla. Hodnocení poroty jako celku bylo tedy maximálně pozitivní a hra Františka Zborníka obstála na letošním Divadelní skvěle.

OSOBY A OBSAZENÍ

Autor: František Zborník

Režie: František Zborník

Asistent režie: Štěpán Kňákal

Dramaturgie: Petra Richter Kohutová

Scéna a kostýmy: Renata Grolmusová

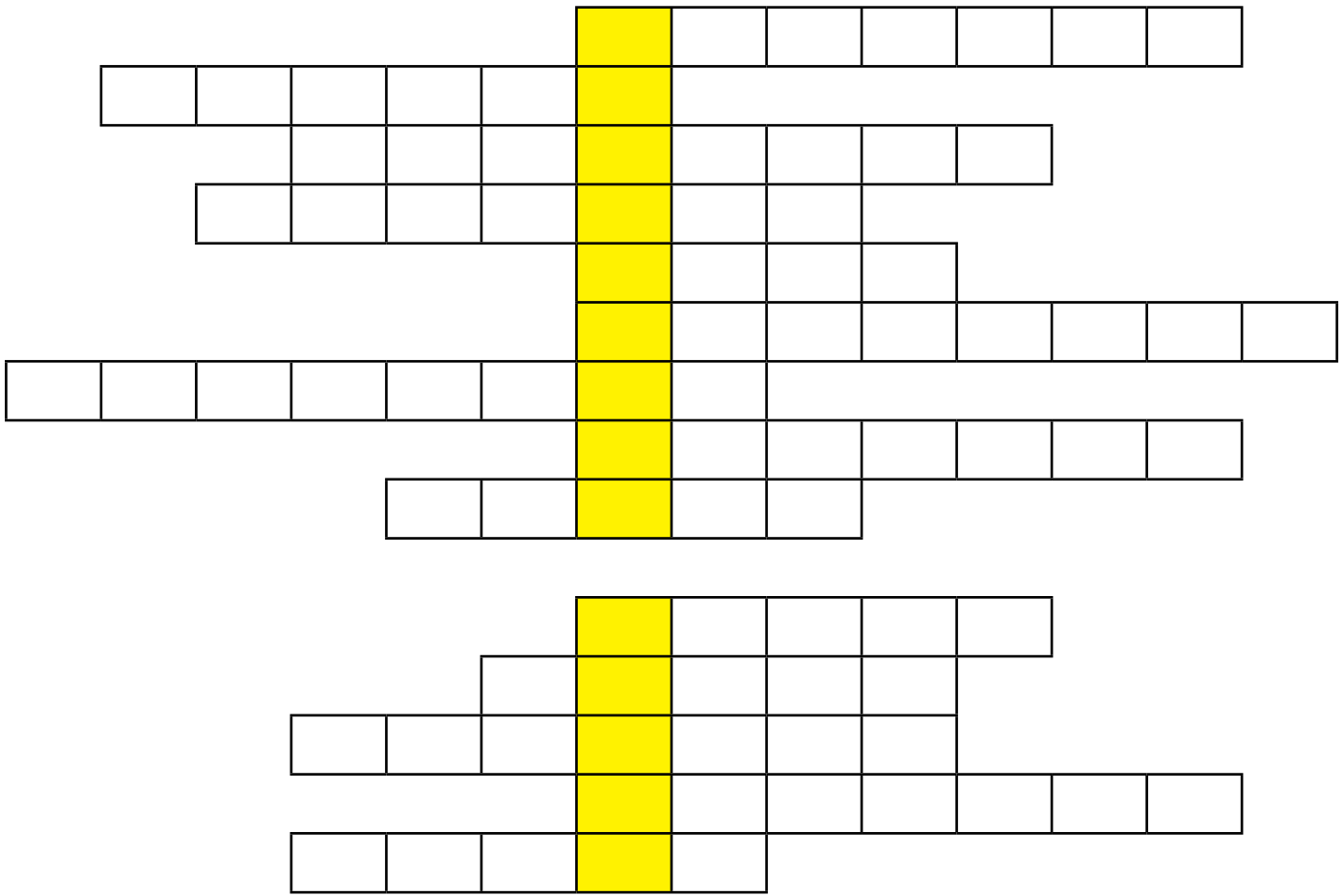
Hudba: Marek Kučera, hudbu nahrál orchestr ZUŠ Česká Lípa pod vedením Pavla Hrice

Světla: Jiří Žirovnický

Zvuk: Markéta Štipská

Hrají: Ladislav Valeš, Pavel Landovský, Vít Šťastný, Jiří Gottlieber, Vladka Zborníková, Tereza Šťastná, Jana Kolářová, Václav Klapka, Karel Bělohubý, Dita Krčmářová, Pavel Macák, Cyril Grolmus, Kristýna Brožová, Lucie Bernátová, Radka Jechová, Kristýna Slapničková, Miroslav Kolář, Štěpán Kňákal, Jiří Kratochvíl

PRO INTELIGENTY

1. Název druhého představení letošního Divadlení
2. Příjmení majitele Ekostaveb Louny (potlesk, prosím)
3. Příjmení předsedy poroty PhDr. Milana...
4. Spodem vedená divadelní loutka
5. Řeka protékající městem Louny
6. Křestní jméno herečky Týcové
7. Křestní jméno kostýmního výtvarníka v porotě LD
8. Syn Rumcajse
9. Rodné příjmení Jaroslava Vrchlického
10. Literární druh založený zejména na přímých promluvách postav
11. Aplaus na pět
12. Jaký kraj možná podpoří letošní Divadlení
13. Funkce Vladimíra Drápala ve Vrchlického divadle
14. Kdo na jevišti hraje

Prodloužená záruka

Pojištění počítačů a elektroniky

Záchrana dat

Splátkový prodej

Pozáruční servis notebooků a tabletů

Servisní balíčky pro počítače

Sestavování počítačů

rozumíme vám i elektronice

Louny: Mírové náměstí 128 | Rakovník: Trojanova 2106

Výsledky

Čestné uznání:

Čestné uznání DS Scéna Libochovice za dramaturgickou volbu předlohy A. P. Čechova k inscenaci MŮJ STRÝČEK, JEHO EXCELENCE

Čestné uznání Radimu Purchartovi za scénu k inscenaci SMÍŘENÍ

Čestné uznání Divadelnímu spolku Jack Hostivice za hereckou souhru v inscenaci ZAHRADA

Čestné uznání Majdě Nucové za roli Phoebe v inscenaci SPOJOVACÍ DVEŘE

Čestné uznání Divadelnímu spolku Klas Klášterec nad Ohří za inscenaci hry Alana Ayckbourn SPOJOVACÍ DVEŘE

Čestné uznání Lence Korejčíkové za roli Margot v inscenaci hry NA ÚTĚKU

Čestné uznání Magdě Weigertové za roli Claude v inscenaci hry NA ÚTĚKU

Čestné uznání Martinu Soudskému za roli Henryho Perkinse v inscenaci hry PRACHY?? PRACHY!!

Čestné uznání Alici Jarešové za roli Betty Johnsové v inscenaci hry PRACHY?? PRACHY!!

Čestné uznání Silvii Hykové za kostýmy k inscenaci hry DON ANDRONICO

Čestné uznání Ladislavu Valešovi za roli Daga v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Čestné uznání Pavlu Landovskému za roli Daga v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Čestné uznání Jiřímu Gottlieberovi za role Torgeira, Toreho a Toreho ml. v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Čestné uznání Cyrilu Grolmusovi za roli poručíka Margase v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Čestné uznání Vladce Zborníkové za roli Terezy v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Čestné uznání Janě Kolářové za roli Ane v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Čestné uznání Ditě Krčmářové za roli Elisabet v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Čestné uznání za kompaktní hereckou práci chóru v inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Cena:

Cena Miroslavu Nyklíčkoví za dramaturgickou úpravu a režii hry Alana Ayckbourn SPOJOVACÍ DVEŘE

Cena Zdeňce Nyklíčkové za roli Ruelly v inscenaci SPOJOVACÍ DVEŘE

Cena Františku Zborníkovi za textovou předlohu a režii inscenace LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Cena Renatě Grolmusové za scénu a kostýmy k inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Cena Marku Kučerovi za hudbu k inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Hlavní cena DK Jirásek Česká Lípa za inscenaci LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Cena diváka Divadelnímu spolku Klas Klášterec nad Ohří za inscenaci SPOJOVACÍ DVEŘE

Nominace na Divadelní Piknik Volyně 2018:

DK Jirásek Česká Lípa s inscenací LEGENDA O LESÍCH A LIDECH

Doporučení k postupu na Divadelní Piknik Volyně 2018:

DS Klas Klášterec nad Ohří s inscenací SPOJOVACÍ DVEŘE

Doporučení k postupu na Národní přehlídce seniorského divadla v České Třebové 2018:

Divadlo Na Vísce Hořovice s inscenací NA ÚTĚKU

INZERCE

PODĚKOVÁNÍ

Zrcadlení Lounského divadlení vzniká z dobrovolné aktivity zúčastněných redaktorů, kteří píšou články bez nároku na honorář. Velké díky si zaslouží naši sponzoři (Vrchlického divadlo, WT Servis, hotel Caramell, restaurace Minigolf, Moštárna Louny), kteří přispěli buď finančně, nebo ve formě pohostinských služeb.

Veškeré získané finanční prostředky jsou vynakládány na tisk a zajištění občerstvení pro redaktory. Děkujeme také Vrchlického divadlu za ochotné poskytnutí prostor pro zřízení redakčního štábu.

Festivalový bulletin Zrcadlení Lounského divadlení vychází již od roku 2006, letos s celkovým nákladem 260 kusů.

